

Et halvt ark papir

Oversat til dansk af Jannie Ecklon Nielsen efter "Ett halvt ark papper" af August Strindberg.

Det sidste flyttelæs var gået; hyresgæsten, en ung mand med sørgeflor på hatten, vandrede endnu en gang gennem boligen for at se, om han havde glemt noget. –Nej, han havde ikke glemt noget, absolut ingenting; og så gik han ud, i tamburen, fast besluttet på ikke mere at tænke på det, han havde oplevet i denne bolig. Men se, i tamburen, inde ved telefonen, sad et halvt ark papir fasthæftet; og det var fyldt med flere håndskrifter, nogle tydeligt med blæk, andre kradset med blyant eller rød pen. Dér stod det, hele denne smukke historie, som udspillede sig på den korte tid af to år; alt, han ville glemme, stod dér; et stykke menneskeliv på et halvt ark papir.

Han tog arket ned; det var sådan et solgult kladdepapir, som det lyser af. Han lagde det på salskakkellovnens kappe og lænede sig over det, mens han læste. Først stod hendes navn: Alice, det smukkeste navn, han dengang kendte, fordi det var hans forlovedes. Og nummeret - 15 11. Det så ud som et salmenummer i kirken. Derpå stod: Banken. Det var hans arbejde, det hellige arbejde, som sørgede for brødet, hjemmet og hustruen, eksistensens grundlag. Men det var overstreget! Thi banken var styrtet, men han var blevet reddet over til en anden bank, dog efter en kort tid med megen uro.

Så kom det. Blomsterhandlen og hyrekusken. Det var forlovelsen, da han havde lommen fuld af penge.

Derpå: møbelhandleren, tapetopsætteren: han sætter bo. Ekspres-bureauet: de flytter ind.

Operaens billetkontor: 50 50. De er nygifte og går i operaen på søndage. Deres bedste stunder når de selv sidder tyste og mødes af skønhed og harmoni i eventyrlandet på den anden side af tæppet.

Her følger et mandsnavn, som er overstreget. Det var en ven, som nåede en vis højde i samfundet, som dog ikke kunne bære lykken, men faldt, uhjælpeligt og måtte rejse langt bort. Så skrøbeligt er det!

Her synes noget nyt at have indtrådt i ægtefællernes liv. Det står med et fruentimmers håndskrift og blyant: "Fruen". Hvilken frue? –Jo, den med den store kappe og det venligt deltagende ansigt, som kommer så tyst og aldrig går gennem salen, dog tager korridorvejen til sengekammeret.

Under hendes navn står Doktor L.

For første gang dukker her navnet på en slægtning op. Der står "Mor". Det er svigermoderen, som diskret har holdt sig udenfor for ikke at forstyrre de nygifte, men nu påkaldes i nødens stund og kommer med glæde, eftersom hun behøves.

Her begynder en masse kragetæer med blå og rødt. Kommisionskontoret: den unge pige er flyttet, eller skal en ny ansættes. Apoteket. Hm! Det mørkner! Mejeriselskabet. Her rekvireres mælk, tuberkelfri.

Krydderiboden, slagteren etc. Huset begynder at blive passet per telefon; da er husmoderen ikke på sin plads. Nej. Thi hun ligger til sengs.

Det som siden fulgte, kunne *han* ikke læse, thi det begynder at sortne for hans øjne, som det måtte gøre for den druknede på havet, når han skulle se gennem saltvand. Men der stod: Begravelses-selskabet. Det siger jo tilstrækkeligt! -En større og en mindre, underforstået: kiste. Og i parentes var skrevet: af aske.

Siden stod der intet mere! Aske sluttede det med; og det gør det.

Men han tog solpapiret, kyssede det og lagde det i sin brystlomme.

På to minutter havde han gennemlevet to år af sit liv.

Han var ikke bøjet, da han gik ud; han bar tværtimod sit hoved højt, som et lykkeligt og stolt menneske, thi han følte, at han dog ejede det skønneste. Hvor mange arme, som aldrig har fået det!